

A woman in a teal dress and black bonnet is kneeling on a wooden porch, adjusting the collar of a young boy. The boy is wearing a white shirt, dark suspenders, and a dark hat. The porch is decorated with autumn leaves and a lantern. The background shows a light blue building with a white door and a window with patterned curtains.

De WEG
NAAR HUIS

BEVERLY
LEWIS

DE WEG NAAR HUIS

BEVERLY LEWIS

Amish-roman

Vertaald door Pauline van Helten

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor
Paul en Diane Cucciniella,
mijn lezersvrienden sinds jaar en dag
en medeboekenwurmen!

Proloog

29 AUGUSTUS 1977

Als je een beetje op mij lijkt, dan wil je alles van tevoren plannen. Niet te ver vooruit, maar ver genoeg om je voorbereid te voelen. Of op z'n minst enigszins gerustgesteld.

Zo voelde ik me toen ik met mijn broertje Chris op zijn eerste schooldag de achterdeur uitstapte om hem naar het Amish-schooltje dat één lokaal telde in Centreville in de staat Michigan te brengen. Chris was er klaar voor en droeg een glimmende rode appel voor zijn leerkracht uit respect voor haar. Ik had hem geleerd om in het Engels tot vijftig te tellen en had het alfabet er bij hem ingestampt.

Chris keek met zijn grote blauwe ogen naar me op en ik bukte me bijna om hem een knuffel te geven. Hij zag er zo schattig uit in de nieuwe schoolkleding die ik voor hem had gemaakt. Hij droeg een lichtblauw overhemd en een zwarte broek met daarbij zijn dunne zwarte bretels en nieuwe strohoed. Vanaf het moment dat hij bijna twee was, had ik als naaister zijn kleding genaaid. Nadat ze tien kinderen had gekregen, was *Mamma* compleet uitgeput. Daarom had ze het grootste deel van de zorg voor Chris aan mij overgelaten zodra hij vast voedsel kon eten.

Vandaag stond alles echter op het punt om te veranderen. En al

snel ook, want onze vier schoolgaande broers konden nu elk moment het huis uit komen stormen. Chris zou met hen meelopen naar school, al zwaaiend met zijn lunchtrommeltje in hetzelfde ritme als die van hen. Hij zou zich heel rap in de wereld van jongens en, uiteindelijk, jonge mannen begeven.

Bij onze brievenbus stond Chris even stil om een van *Dawdi Schwartz*' pauwen te begroeten, die over de onverharde weg naar ons toe was komen schrijden. Daarop waaierde de vogel zijn kleurrijke veren uit en bleef daar zomaar staan terwijl Chris naar hem grijnsde. *Dawdi* en *Mammi Schwartz* woonden in een bijgebouw op de boerderij van onze oom Matthew. Het was klein met slechts twee slaapkamers, maar het had wel een flinke zitkamer, wat ongewoon was voor de meeste *Dawdi Houses*. Het beste van alles was, dat het nog geen vierhonderd meter bij ons vandaan was en in de buurt van het drie jaar oude schoolgebouw.

'*Mammi Schwartz* zal waarschijnlijk naar je zwaaien als je onderweg naar huis bent,' zei ik tegen Chris. 'Als het mooi weer is, komt ze misschien zelfs naar buiten om je iets lekkers te geven.'

'Ik vind j^óuw baksels het lekkerst, Lena,' zei hij in het *Deitsch* met een verwachtingsvolle blik.

Ik gaf hem een klopje op zijn smalle schouder toen hij begon over de samenkomst die we gisteravond bij ons thuis hadden gehad. Ik had *Mamma* net als altijd geholpen bij het grote feest, hoewel mijn zusje Emma meestal voor de dagelijkse maaltijden zorgde. *Mamma's* keuken was altijd gevuld met mensen en heerlijk eten.

Chris likte zijn lippen af. 'Van jouw chocoladecake lustte ik wel meer dan één stuk.'

'Dat viel me op.' Ik grijnsde naar hem. 'Maar niemand vond het erg omdat het *Dats* verjaardag was.'

'En mijn eerste schooldag,' zei Chris knikkend.

Juist op dat moment kwam Hans Bontrager aangereden in zijn vaders open rijtuig. Zijn bruine pony kwam onder zijn breedgerande strohoed vandaan.

'*Hullo, Lena Rose!*' Hans hield zijn prachtige kastanjebruine paard

in. ‘Waar ga je naartoe op deze mooie augustusochtend?’

Ik bloosde en kleine Chris moest het gemerkt hebben, want hij knipperde snel met zijn ogen. ‘O, ik ben even afscheid aan het nemen van *mei Bruder*.’

‘Een nieuwe scholier?’ Hans glimlachte en keek aandachtig naar Chris.

‘*Jab*,’ zei ik. ‘En hij wil graag nieuwe dingen leren.’

Hans keek langs me heen, omdat nog vier broers van Chris en mij lachend en pratend onze kant op kwamen. ‘Hij kan zich net zo goed bij de rest van de *Kinner* aansluiten, hè?’

Ik knikte. ‘Deze dag kon voor hem niet snel genoeg aanbreken.’

‘Het is maar *gut* dat ze eindelijk Amish-scholen toestaan hier in de buurt, hè?’

Ik was het helemaal met hem eens. Net als Hans moest ik naar de openbare school. Wat had *Dat* het verafschuwd om zijn oudere kinderen op die manier de wereld in te sturen! Sommige mannen in het nabijgelegen Elkhart County in de staat Indiana, waren zelfs in de gevangenis gezet omdat ze hun kinderen in de leerplichtige leeftijd thuishielden. Het was een vreselijke tijd geweest voor veel gezinnen van de Oude Orde.

Hans pakte de teugels op. ‘Nou, ik zie je komende zaterdagavond bij de diaken thuis voor pingpong,’ zei hij voordat hij met zijn tong klakte om zijn paard te laten lopen.

Zodra Hans buiten gehoorafstand was, zei Chris zachtjes: ‘Hij moet je aardig vinden, Lena Rose.’

Ik keek glimlachend naar zijn serieuze gezicht. Het was lang mijn hoop geweest dat Hans en ik op een dag verkering zouden hebben. Nu was mijn droom uitgekomen en waren we na twee maanden uitgaan officieel een stel.

‘Ga je mee, Chris?’ vroeg onze broer Timothy.

Ik veegde een verdwaald zijdeplantpluisje van Chris’ hoed. ‘Hopelijk heb je een *wunnerbaar-gut* dag vandaag,’ zei ik en zo trots als een *Mamma* zwaaide ik hem uit.

Hij draaide zich om en glimlachte allerliefst naar me. ‘Tot ziens na

schooltijd,' riep hij terug. Nog twee keer keek hij achterom, telkens zwaaiend alsof ik uit het zicht zou kunnen verdwijnen.

Ik bleef nog even staan en zag dat Chris in de pas ging lopen met onze broers Timothy en Benjamin van acht en negen en met de tweeling Mose en Sam, die tienenhalf waren. Ze liepen allemaal langs de kant van de weg en gingen enthousiast steeds iets sneller lopen.

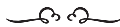
Ach, het was een moment met een lach en een traan. Toch was ik blij voor Chris en ik verbaasde me erover hoeveel hij was gegroeid sinds de dagen waarop ik hem ondersteunde bij het leren lopen of een lepelkje in zijn mollige rechterhand legde om hem zijn appelmoes te leren eten.

Zoals elke liefhebbende grote zus vertrouwde ik erop dat hij het goed zou doen nu hij ook een van de grote kinderen was.

Ik liep terug naar huis en keek nog één keer over mijn schouder naar Chris voordat ik naar binnen ging.

Vandaag had *Mamma* het aan Emma en mij toevertrouwd om ervoor te zorgen dat de jongere kinderen op tijd klaar waren voor school. Ze had er een hekel aan gehad dat ze Chris niet zelf kon uitzwaaien, maar ze was deze ochtend al vroeg vertrokken naar Middlebury in de staat Indiana om als invaller les te geven op een Amish-Mennonitische school niet ver bij de camperfabriek vandaan waar *Dat* opzichter was van de meubelafdeling. Natuurlijk had ik beloofd om haar alles te vertellen over Chris' ochtend als zij en *Dat* vanmiddag thuiskwamen. O, ik kon niet wachten om haar te vertellen hoe blij Chris was geweest... ondanks mijn eigen gemengde gevoelens.

Mamma zal het begrijpen. Ze heeft dit nu al tien keer meegemaakt!

In de keuken deed de zeventienjarige Emma een poging om onze zusjes Liz, die in oktober veertien jaar werd, en Verena van twaalf jaar aan te sporen. Ze waren beiden aan het treuzelen, iets waar ze

om bekend stonden. ‘Jullie willen toch zeker niet te laat komen op de eerste dag?’ zei Emma en ze gebaarde hun naar de achterdeur te lopen. ‘Jullie verspillen je tijd!’

‘Goed luisteren naar de leraar,’ zei ik toen ze kletsend in het *Deitsch* langs schuifelden alsof ze in een eigen wereld leefden. ‘Als jullie te laat zijn, moeten jullie misschien alle krijtborden schoonvegen na schooltijd!’

Na mijn waarschuwing haastten ze zich weg.

‘Je klinkt als *Mamma*,’ zei Emma, die haar aandacht weer op de vier appeltaarten richtte die ze aan het maken was voor het avondeten. Twee waren voor ons twaalfen en twee voor onze naaste burens, Elmer en Polly Neuenschwander. Hoewel onze vriendelijke burens net als wij Amish van de Oude Orde waren, gaven ze ons kinderen elk jaar met Kerst cadeautjes. En daarom maakte Mamma al jaren taarten en versgebakken brood om naar hen toe te brengen.

Ik ging aan tafel zitten en zuchtte. ‘Ik vond het leuk om Chris naar school te zien vertrekken, maar eerlijk gezegd maakt het me ook een beetje verdrietig.’

‘Ach... tja, hij stond te trappelen om te mogen beginnen.’ Emma duwde de ene na de andere taart in de oude zwarte houtkachel.

‘*Jah*, en ik krijg meer werk gedaan zonder mijn kameraadje, hè?’

Emma was meer geïnteresseerd in bakken dan in het zorgen voor een broertje. Ik had al vaak gesuggereerd dat het echt wat voor haar zou zijn om ergens een bakkerij te runnen en het huwelijk over te slaan. Dan rolde ze met haar bruine ogen naar me en lachte ze. De waarheid was dat in dit gebied iedere jonge vrouw, in de verkeringsleeftijd, erop was gebrand om met een goede Amish-jongen te trouwen, te settelen en kinderen te krijgen.

‘Misschien wordt het tijd om de volgende stap te zetten in je eigen leven, zus... met Hans.’ Emma kwam naast me zitten op de lange houten bank. Er zat bloem aan het puntje van haar neus.

Ik was het met haar eens en dacht eraan hoe opwindend het was om zijn meisje te zijn. ‘Hij zei dat hij me zaterdagavond bij het pingpong zal zien,’ zei ik.

Emma keek me even aan. ‘Hij vertélde je dat... vroeg hij het niet?’
Ik wist niet zeker wat ik met haar schijnbare bezorgdheid aan moest. ‘Poeh! We gaan nu met elkaar.’

‘Nou, hij is toch zeker beleefd en vraagt je nog steeds voor afspraakjes?’

‘Nu en dan wel, *jah*.’ Dit verkeringsgebeuren was nog zo nieuw voor me, dat ik echt niet wist wat als aanvaardbaar werd beschouwd. Het verbaasde me dat Emma al een mening had over zulke zaken.

‘Ik heb hem naar je zien knipogen tijdens zangavonden.’ Emma keek me doordringend aan. ‘Ik neem aan dat *Mamma* de indruk heeft dat je met iemand uitgaat.’

‘Nog niet, maar ik zal het haar binnenkort vertellen. En wat dan nog... het is niet zo dat ik deze november getrouwd zal zijn.’

‘Nee, jullie hebben tijd nodig om elkaar goed te leren kennen.’ Emma sloeg haar armen om me heen. ‘Ik ben blij voor je, als je denkt dat hij de ware is.’

‘Jij bent de eerste die het hoort als ik verloofd ben,’ verzekerde ik haar, vervuld van hoop.

‘En daar houd ik je aan,’ zei Emma en ging naar haar taarten kijken.

1

Centreville in de staat Michigan lag aan de Prairie River. Het was een hecht dorp en juist daarom hield Lena ervan. Iedereen kende elkaar bij de voornaam... en ze bemoeiden zich ook allemaal met elkaars zaken. Dat kon zowel goed als slecht nieuws zijn, afhankelijk van wie je was of wat je had gedaan. De geruchtenmolen verspreidde altijd wel vermakelijke verhalen: welke zestienjarige jongen een wedstrijd had gedaan met de trein in zijn nieuwe open rijtuig bij de spoorwegovergang in het nabijgelegen Wasepi, of welke jonge vrouw de zoom van haar jurk te kort had gemaakt. Of zelfs welke boer was weggeslopen om naar zijn draagbare transistorradio te gaan luisteren toen Hank Aaron het homerunrecord van Babe Ruth verbrak.

Afgezien van dit soort gewone roddels, was er niemand zorgzamer en ruimhartiger dan de leden van het volk die langs deze achterafweggetjes in het zuiden van Michigan woonden. Dit waren de mensen die Lena Rose al haar hele achttienhalfjarige leven kende en haar hart was nauw verbonden met haar geboortedorp en de familie waar ze zo van hield.

Die hete middag eind augustus leek eindelozer te duren dan ooit tevoren terwijl ze Emma hielp met het inmaken van perziken. Lena betrapte zichzelf erop dat ze naar de klok keek en zich afvroeg wat voor nieuwe dingen de zesjarige Chris aan het leren was.

Ze moest denken aan haar eigen schooltijd, toen zij en andere Amish-kinderen verplicht waren om naar openbare scholen te gaan. *Wat zijn we ver gekomen*, dacht Lena. Ze was blij dat Chris de kans kreeg om onder het volk les te krijgen. Ze draaide het deksel op de laatste pot met perziken en zette hem in de weckketel en dacht aan wat voor tussendoortje ze zou kunnen klaarmaken voor als haar broertjes en zusjes uit school kwamen.

‘Geitenkaas met crackers en appelpartjes,’ mompelde ze in zichzelf.

Emma wierp haar een blik toe. ‘*Ach*, heerlijk,’ zei ze. ‘Maar het is te vroeg na de middagmaaltijd voor een tussendoortje, hè?’ plaagde ze.

Ze bespraken wat ze van plan waren te maken voor het avondeten, want ze wilden het eten klaar hebben staan en de tafel gedekt hebben als *Mamma* thuiskwam met *Dat*. ‘Ze hoeft vandaag geen vinger uit te steken,’ zei Lena, die er graag voor wilde zorgen dat alles was geregeld voor hun hardwerkende moeder.

‘Weten we zeker dat we vanavond geen mee-etters hebben?’ vroeg Emma.

‘Dat lijkt me sterk, aangezien de hele familie gisteren bij elkaar was.’ Lena dacht aan de heerlijke tijd gisteravond met *Dawdi* en *Mammi* Schwartz.

Ze schonk koffie in en keek ernaar uit om Chris te horen vertellen over zijn eerste dag. Hij zou vast net zo vol verhalen en grapjes zitten als altijd. Ze dacht aan afgelopen zondag, toen ze in *Dats* tweede familierijttuig naar de eredienst was gereden. Ze moesten regelmatig twee buggy’s gebruiken om alle twaalf mee te kunnen. Nadat ze die ochtend op de bestuurdersplaats was gaan zitten, had Lena toegekeken hoe Chris over de oprijlaan kwam aangerend en naast haar neerplofte. Hij begon opgewonden te vertellen over zijn plannen voor die middag met zijn neven.

Mijn lieve broertje, dacht ze en ze nam voorzichtig een slokje uit haar dampende mok.

Precies op dat moment sprong hun huiskat naar beneden van haar favoriete plekje op de zonnige vensterbank bij de doorgang naar de

bijkeuken. Ze strekte zich uitgebreid en op haar gemakje uit met haar bek wijd open.

‘Je etensbakje zit vol,’ zei Emma tegen de kat en wees naar de hoek, ‘voor het geval je alwéér honger hebt.’

‘Onze dikzak Tubby Tabby,’ zei Lena en ze lachte zachtjes. ‘Het enige wat ze doet is eten en slapen.’

‘*Dat* zegt dat als we allemaal zo vaak zouden eten als zij, we allemaal tonnetjerond zouden zijn.’ Emma glimlachte.

Ze gingen door met hun werk in de keuken totdat ze werden opgeschrikt door een aantal luide kloppen op het frame van de hordeur. Lena en Emma draaiden zich gelijktijdig om en zagen twee politieagenten op de veranda staan.

Lena maakte zich meteen grote zorgen. Was er iets gebeurd op school met een van de kinderen? Met kleine Chris?

Emma spoorde Lena aan om naar de deur te gaan. Ze was zo nerveus dat ze nauwelijks een zinnig antwoord kon geven toen de agenten vroegen of dit de woning van Jacob en Elizabeth Schwartz was.

‘*Jah*, dat klopt,’ slaagde ze erin om uit te brengen.

De vriendelijk ogende oudere politieagent vroeg of ze even binnen mochten komen. Zijn kaak stond strak. Nog voordat ze de twee jonge vrouwen aanraadden om te gaan zitten, voelde Lena Rose aan dat er iets vreselijks was gebeurd. Ze voelde het duidelijk in haar botten.

‘Er is geen goede manier om dit te zeggen.’ De jongere officier keek even naar zijn voeten voordat hij onthulde dat *Dat* en *Mamma* een vreselijk verkeersongeluk hadden gehad. ‘Het gebeurde begin deze middag in Indiana... aan de rand van Middlebury,’ zei hij op gedempte toon.

Lena hield haar adem in terwijl ze op meer informatie wachtte. *Liggen ze in het ziekenhuis?*

Achter haar fluisterde haar zusje, ‘Zal het goedkomen met *Dat* en *Mamma*?’

De uitdrukkingen van de politieagenten bleven somber en de twee mannen wisselden een blik.

‘Het spijt me verschrikkelijk,’ zei de jongere officier toen.

Ze kon het niet verdragen om te horen wat er volgde.

‘Niemand in het passagiersbusje heeft het overleefd.’

Lena probeerde te bevatten wat dit betekende. *Mamma* en *Dat* waren beiden sterk en kerngezond. Hoe konden haar dierbare ouders weg zijn? *Plotsklaps naar de hemel gegaan.*

‘Ze hebben nooit geweten wat er gebeurde.’ De oudere officier zei dit om hen gerust te stellen, maar Lena voelde de grond onder haar voeten wegzakken terwijl de vreselijke woorden in de lucht bleven hangen.

Nadat de politieagenten waren vertrokken, hield Lena Rose Emma lange tijd vast. Ze was zelf te verdoofd om te huilen. *Hoe kan dit?* bleef ze zichzelf afvragen, gevangen in een staat van ongeloof. Ze kon nauwelijks ademhalen, zo geschokt was ze door de gedachte dat hun ouders overleden waren, en met hen andere Amish-passagiers uit het nabijgelegen dorp Sturgis.

Slechts enkele uren eerder had *Mamma* iedereen een afscheidskus gegeven voordat ze net als altijd met *Dat* in het busje stapte. Lena had *Mamma* een extra dikke knuffel gegeven. Wie had kunnen denken dat het de laatste keer zou zijn dat ze haar en *Dat* levend zou zien, de laatste keer dat ze ‘*Ich liebe dich*’ tegen elkaar zouden zeggen?

Op de een of andere manier slaagden Lena en Emma erin om zichzelf ertoe te zetten om het huis te verlaten. Eerst zochten ze in de schuur naar hun vijftienjarige broer Wilbur. Hij was er niet en ook niet in de stal, waar de marktswagen weg was. Daarom staken ze de brede wei van hun vader over naar de aangrenzende boerderij van diaken Joe Miller. *We moeten met hem praten voordat de jongere kinderen thuiskomen*, dacht Lena Rose terwijl in de verte het gefluit van de trein te horen was. Er ging een steek door haar hart bij de gedachte dat ze hen het slechte nieuws moest vertellen.

Gelukkig was de diaken van middelbare leeftijd thuis, dus bracht

Lena hem op de hoogte van wat de politie hun slechts een half uur daarvoor had verteld.

De lieve man, getroffen door het nieuws, beloofde ernstig om de taak op zich te nemen iedereen erover in te lichten dat Jacob en Elizabeth Schwartz waren omgekomen... en dat hun tien kinderen plotseling wees waren.

‘Wat zal er met ons gaan gebeuren?’ vroeg Emma even later, toen zij en Lena in hun *Mamma’s* keuken zaten te wachten tot hun broertjes en zusjes uit school kwamen. De minuten leken wel uren te duren. Wilbur was teruggekomen van ijzerhandel Truckenmiller in het dorp en was samen met oom Noah in de schuur. De oudste broer van hun vader was langsgesproken in zijn buggy vlak nadat de diaken hem op de hoogte had gebracht. *Mammi* Schwartz, een groot aantal tantes, Clara Yoder, de vrouw van hun vlakbij wonende predikant, en een groot aantal andere vrouwen, waaronder Engelse burens, waren gearriveerd om eten te koken en andere klusjes over te nemen.

Toen de jongere kinderen zich naar binnen haastten, met verwarring op hun gezicht vanwege alle drukte en de aanblik van de grote hoeveelheid buggy’s die op het erf stonden geparkeerd, nam Lena de kinderen, met Emma en Wilbur mee naar de voorkamer. ‘Dit is het moeilijkste wat ik ooit zal moeten zeggen, lieve broertjes en zusjes,’ zei ze zachtjes. Ze had moeite om de woorden uit te spreken terwijl ze hun vertelde wat hun *Dat* en *Mamma* was overkomen.

De jongens in de schoolleeftijd fronsten diep terwijl ze zich omdraaiden om elkaar aan te kijken. Hun gezichten weerspiegelden de schok en ontzetting van hun broer en zussen. Wilbur sloeg zijn arm om de tweeling heen en Lena en Emma staken hun armen uit naar Verena en Liz, die allebei huilden. Toch was het de jonge Chris die het het moeilijkst had. De arme jongen glipte tussen zijn zussen door en kroop als een peuter op Lena’s schoot. Hij huilde terwijl ze hem vasthield en zijn schouders schokten. Het duurde niet lang

voordat de andere kinderen een soort cirkel om hen heen vormden, waarbij ze elkaars handen vasthielden. *Ze zijn allemaal van mij afhankelijk*, dacht Lena en ze wenste dat ze sterker was. Hoe moest ze voor hen zorgen nu haar eigen hart was gebroken?

Nadat het gezin in hun avondeten had geprikt en de verdrietige sfeer zwaar om hen heen hing, bleven *Dawdi* en *Mammi* Schwartz met hen aan tafel zitten. Diaken Miller opende zijn *Biewel* en begon te lezen. Daarna bogen alle hoofden aan de tafel voor een stil gebed waarna Lena Rose en Emma *Mammi* hielpen om de jongere kinderen klaar te maken voor bed.

Te midden van haar eigen verdriet vroeg Lena zich vluchtig af of het voor hen mogelijk was om op de boerderij van hun ouders te blijven wonen. Maar de vraag die in haar hoofd opkwam was veel te groot voor een dag als deze. ‘Ik zal er alles aan doen om ons bij elkaar te houden,’ zei Lena later tegen Emma. Ze was vastbesloten om moedig te zijn voor haar broers en zussen.

‘Ik weet dat je dat zal doen,’ zei Emma. Ze liet haar tranen de vrije loop terwijl ze op de rand van het bed zat.

Maar in werkelijkheid had Lena geen flauw idee wat de toekomst zou brengen.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

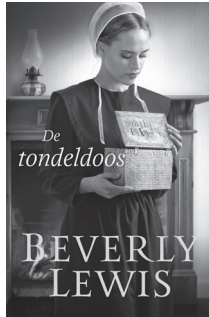
www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook van Beverly Lewis

De tondeldoos

De familie Miller – I

De achttien jaar oude Sylvia Miller is gelukkig met haar leven in de Amish-gemeenschap van Hickory Hollow, Lancaster County. Ze staat op het punt zich te verlobben met Titus Kaufmann, de zoon van de dominee, en de band met de rest van het gezin is hecht. Als Sylvia op een dag de werkplaats schoonmaakt, ziet ze dat haar vaders geliefde koperen tondeldoos open is. Omdat hij tot nu toe altijd gesloten is geweest en ze nooit mocht weten wat erin zit, is ze nieuwsgierig naar de inhoud. Tegen beter weten opent ze de doos, zich onbewust van het feit dat hetgeen ze op het punt staat te ontdekken haar gelukkige leven uiteen zal doen spatten en alles voor haar en de rest van het gezin zal veranderen. Er komt een geheim aan het licht en dat veroorzaakt veel verwarring en pijn. Lukt het de Millers daardoorheen een weg naar vergeving en herstel te vinden?

De tondeldoos | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208025 | 296 pagina's | € 20,50

Het zakhorloge

De familie Miller – II

Sylvia Miller heeft altijd een speciaal plekje in haar Old Order-familie gehad, een dat Adeline Pelham in gevaar brengt als ze onverwacht bij de boerderij van de Millers in Hickory Hollow verschijnt. Ondanks de onverwachte gastvrijheid van de Millers, is Adeline zich ervan bewust dat ze Sylvia's plek in het gezin bedreigt, en daar voelt ze zich schuldig over, vooral omdat Sylvia het zelf ook moeilijk heeft met een aantal dingen. Zo probeert ze het vertrouwen in haar vader weer op te bouwen, maar ook is ze onzeker over haar eens zo veelbelovende verloving met Titus Kauffman, nu hij haar niet meer het hof maakt. Adelines wil niets liever dan Sylvia helpen, maar ze weet niet goed of Sylvia daarop zit te wachten. Brengt Adelines komst te veel verrassingen mee voor de Millers en hun Amish-gemeenschap? Of kan God iets goeds voortbrengen uit de misstappen uit het verleden?

Het zakhorloge | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208124 | 312 pagina's | € 20,50

Toen de zon begon op te komen, leunde Lena Rose tegen de koele ruit van het busraam en keek uit over het vertrouwde landschap. Ik laat mijn familie en alles wat ik ken achter. Ze zuchtte en probeerde haar zelfbeheersing niet te verliezen.

Rouwend om de plotselinge dood van haar Amish-ouders en het feit dat ze is gescheiden van haar negen broertjes en zusjes, troost Lena Rose Schwartz zichzelf ermee dat haar nieuwe leven in Lancaster County niet voor altijd zal duren. Ongetwijfeld zal ze binnenkort terugkeren naar haar geliefde plek, inclusief haar vriend. Maar terwijl ze zich vastklampt aan de hoop op een hereniging met degenen van wie ze het meeste houdt, ontdekt ze dat Lancaster een fijne en aantrekkelijke plek is. Zal ze de moed vinden om haar hart open te stellen voor andere mogelijkheden dan haar droom?

‘Lewis’ nieuwe boek is een Amish-roman vol aansprekende karakters en een mooie omgeving, en vormt een hartverwarmend verhaal over liefde, overwinnen van verdriet en God je toekomst toevertrouwen.’

– *Christian Market*

de Parel

isbn 978-94-93208-28-5

9 789493 208285